

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ.) — Πέτρου Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — ΕΠΙ ΤΟΥ
ΠΥΡΓΟΥ ΑἰΦΕΛ, διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ
Διήγημα Léon de Tinsau

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

— Ἀ! συγγνώμην! εἶδες πῶς ὤρμησα
ἐναντίον του, ἀλλά...

— Ἀλλ' εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ ὀπι-
σθοδρομήσῃς.

— Νὰ ὀπισθοδρομήσω, ἐγώ!... οὐδέ-
ποτε!... Ἀλλὰ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω;
Ὡ! ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀδελφῆς
μου, ἂν ὁ Δαλισιὲς ἦτο μόνος... θὰ ἔβλε-
πες! Τοῦτο δὲν μὲ ἡμπόδισεν ἄλλως τε
νὰ τῷ ἀπευθύνω πικρὰς παρτηρήσεις. Τῷ
ὠμίλησα αὐστηρῶς καὶ ὠμολόγησεν ὅτι
παρεξέτραπε...

Ἡ Πουλχερία ἐφάνετο μὴ προσέχουσα
εἰς αὐτόν. Ἀκούσασα ὅμως τὰς λέξεις
ταύτας ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἐθεώρησε τὸν
Ἐμερὺ κατὰ πρόσωπον.

— Τὸ ὠμολόγησεν; ἠρώτησε.

— Ναί... δηλαδὴ ἀνεγνώρισεν... ὅτι
ἡ ὀργή του...

— Δὲν εἶνε ἀληθές! ψεύδεσαι. Αὐτὸς
ν' ἀναγνώρισῃ ὅτι εἶχεν ἄδικον... ποτέ!...

— Ἐν τούτοις, σὲ βεβαίω...

— Αἱ παρτηρήσεις σου τάχα τὸν ἐκ-
μαν νὰ μετανοήσῃ; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι
δὲν τὸν γνωρίζω;

— Πουλχερία...

— Θέλεις νὰ μὲ πείσης ὅτι εἶνε ἕνας
ἄνανδρος ὡς σύ... ὦ! ὄχι!... εἶνε ὕβρι-
στῆς, ἀτιμος, ὅσον θέλεις, ἀλλ' εἶνε γεν-
ναὸς αὐτός!

Ὁ Ἐμερὺ ἀνηγέρθη.

— Τὸ βλέμμα του, εἶπε, δὲν μὲ πτοεῖ.

— Ἐλα δά!... θὰ παραβληθῇς μὲ αὐ-
τὸν ἴσως... Ἐλα! τελειώνει... μοὶ προ-
ξενεῖς ἀηδίαν.

Καὶ ἤρξατο μεταχειριζομένη αὐτὸν
μετὰ τῆς ἐσχάτης καταφρονήσεως. Τῷ
εἶπεν ὅτι δὲν ἠγνόει πῶς κατέπεσε τόσον,
ὥστε νὰ γείνη ἐρωμένη ἐκείνου. Καὶ ἤ-
θελε νὰ τὸν ἀγαπᾷ!... καὶ τὸ ἐπίστευ-
σε!... Πολὺ τὴν ἐστενοχῶρει ὅτι ἐκεῖνος
εἶχεν ἐνοικιάσει κατοικίαν ἀνωθεν τῆς ἰ-
δικῆς τῆς· τοῦτο τὴν ἡμπόδιζε νὰ τὸν
ἀπαρτᾷ!... Τέλος δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐπα-
νίδῃ πλέον, οὐδὲ ν' ἀκούσῃ τι περὶ αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης σοὶ ἀ-
παγορεύω νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ, εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐβάδισε, διευθυνομένη πρὸς τὸ δω-
μάτιόν της. Διερχομένη ὅμως τὴν αἴθου-
σαν προσέκρουσεν εἰς ἓν τῶν λουδοβικέων,
ἅτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ δαπέδου
καὶ μικροῦ δαῖν ἔπιπτεν.

— Ἰδοὺ! σύναξε λοιπὸν τὰ νομίσματα
αὐτά! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία.

Καὶ δι' ἐνὸς λακτίσματος ἔρριψε τὸ
λουδοβικέον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐμερῦ.

Ἡ Πουλχερία ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐμερὺ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἐκπλη-
κτος.

Ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ συμφιλῶθῃ,
ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντισε τὸ λουδο-
βικέον. Παράδοξος ἰδέα τῷ ἐπῆλθεν εἰς
τὸν νοῦν. Τὸ λουδοβικέον ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ
Αἰμιλία εἶχε ρίψει κατὰ πρόσωπον τῆς
Πουλχερίας, θὰ ἦτο τυχερὸν δι' ἐκεῖνον,
ὅστις ἤθελε παίξει δι' αὐτοῦ.

— Ναί! εἶπε, μὲ αὐτὸ τὸ νόμισμα θὰ
γυμνώσω ἀπόψε ὅλους τοὺς θαμῶνας τῆς
Κοραλίας!

Ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ἔβλεπεν αὐτόν·
εἶτα κύψας ἔλαβε τὸ νόμισμα, ὅπερ ἔθῃ-
κεν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ του.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Λαυ-
ρεντίῳ.

— Ἀλλὰ διατί, εἶπεν αὐτός, ἡ νέα
αὕτη σκηνή;

— Ἐπρεπε τὸ μάθημα νὰ γείνη πλη-

ρες! Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἄς ὀ-
μιλήσωμεν διὰ σέ. Εἶσαι δι' ὀλίγον καιρὸν
εἰς Παρισίους;

— Θὰ μείνω μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μη-
νός.

— Πολὺ καλὰ. Δὲν θὰ ἀρνηθῇς νὰ δι-
έλθωμεν ὥρας τινὰς ὁμοῦ;

— Ὁχι, βεβαίως.

— Ἐχεις ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃς πάλιν
τοὺς Παρισίους μας. Πρῶτον, θὰ προγευ-
ματίσωμεν εἰς τὸ καφενεῖον Λενοάρ, ἔ-
πειτα θὰ περιπατήσωμεν ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν ὁμοῦ καὶ τὸ ἑσπέρας θὰ σὲ ὀδηγήσω
εἰς τῆς Κοραλίας, ἡ ὁποία εἶνε πάντοτε
ἡ καλὴ κόρη, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Ἐλα,
μὴ σκέπτεσαι, ἀπεφασίσθη.

Κατήλθον.

Ἀπέναντι τῆς οἰκίας, ἐπὶ τοῦ πεζοδρο-
μίου, περιεπάτει γέρον τις, δν ὁ Λαυρέν-
τιος ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ὁ Λουβέν, ὅστις
ἐσταμάτησεν ἅμα εἶδε τοὺς δύο νέους ὁ-
μοῦ καὶ λάμψις χαρᾶς ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀ-
φθαλμῶν του. Ὁ Λαυρέντιος διῆλθε πλη-
σίον αὐτοῦ, τῷ ἔνευσεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις
ἔβαινε κάλλιστα, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ
τοῦ Ἐμερῦ. Ὁ Λουβέν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν
κατοικίαν του ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὴν
δραστηριότητα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα
τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Λαυρέντιος καὶ ὁ Ἐμερὺ δὲν ἐχωρί-
σθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέ-
ρας, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετέβησαν
παρὰ τῇ Κοραλίᾳ, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου
Νικολάου τοῦ Ἀντέν.

Ἡ Κοραλία ἦτο ξανθὴ τεσσαρακοντού-
της, ἥτις προσεπάθει ψιμιθιουμένη νὰ
φαίνεται τριακοντούτης. Προσείλκεν οὐχ
ἥττον παρ' αὐτῇ οὐ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ
καὶ νεαρὰς γυναῖκας, αἵτινες, ὡς ἔλεγεν,
ἐκόσμουσαν τὴν αἴθουσαν αὐτῆς.

Ἰδοῦσα τὸν Ἐμερὺ μετὰ τοῦ φίλου αὐ-
τοῦ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Μπα! δὲν τὸν ἀναγνώριζετε; ἠρώ-
τησεν ὁ Ἐμερὺ.

— Ἀλλά... ὄχι! δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔ-
λαβω τὴν τιμὴν.

— 'Ελθσμονήσατε λοιπόν... τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— 'Α! εἶπεν ἡ Κοραλία συνωφρυνυμένη.

— 'Απατάσαι, ἀγαπητὲ 'Εμερὺ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ὀνομάζομαι Λαυρέντιος Δαλισιέ, ἀλλὰ Λέων Κροασιλιά· μὴ τὸ λησμονῆς, σὲ παρκαλῶ.

Ἡ Κοραλία ἔτεινε μειδιῶσα πάλιν τὴν χεῖρα τῷ Λαυρεντίῳ καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καλῶς ἐπράξατε, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἀναγνωρίζω τὴν ἐπιτηδειότητά σας. Κατενόησατε ὅτι τὸ ὄνομα Δαλισιέ ἦτο δι' ὑμᾶς περιττόν. 'Εγὼ οὐδέποτε ἐπίστευσα εἰς τὰς κατηγορίας... ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε πολὺ... ἀπαίσιον.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ ἐννοῶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπρόξενει εἰς τοὺς φίλους σας ἂν κανένας φλύαρος, ὡς ὁ 'Εμερὺ, ἐπρόφερεν αὐτό.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἥτις ἤρξατο ἐκθειάζουσα τὴν συναναστροφὴν της.

'Ωμίλησαν περὶ τῶν παρελθόντων χρόνων καὶ τῶν ἀρχαίων φίλων, οἵτινες τὸ πλεῖστον εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Κοραλίαν.

— Οἱ ἄνδρες εἶνε πολὺ ἀχάριστοι! εἶπεν αὕτη.

'Εν τούτοις οἱ πλεῖστοι τῶν θαμνῶν εἶχον ἤδη ἔλθει· αἱ τράπεζαι τοῦ χαρτοπαιγνίου εἶχον πληρωθῇ καὶ τὸ παιγνίδιον ἤρξατο.

Ὁ 'Εμερὺ ἔσπευδε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του καὶ νὰ ἴδῃ ἂν τὸ λουδοβίκειον, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Πουλχερίας, θὰ τῷ ἔφερε κέρδος. 'Εκαθέσθη εἰς τινὰ τράπεζαν καὶ ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ἀπώλεσεν εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια.

— Διάβολε, εἶνε παράδοξον, εἶπεν ἐγειρόμενος.

'Εφρόντισεν ὅμως νὰ κρατήσῃ τὸ τυχερὸν λουδοβίκειον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὸν Λαυρέντιον λέγων αὐτῷ:

— Δοκίμασε σύ, στοιχηματίζω ὅτι θὰ κερδίσης.

Καὶ ὄντως, ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ 'Εμερὺ καὶ ἐκέρδισε.

— Τὸ ἥξευρα! εἶπεν ὁ 'Εμερὺ θριαμβεύων.

Τὸ κέρδος θὰ διενέμετο μεταξύ των. Ὁ Λαυρέντιος ἔπαιζεν ἐν ἀρχῇ μετ' ἀδικηφόρίας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ πάθους. Ὁ χρυσὸς ἐσπαρέετο ἐνώπιον αὐτοῦ... Ἀφνης ἔστη· εἶδεν ἀπέναντι αὐτοῦ αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν, ἥτις ἠτένιζεν αὐτόν. 'Ανεγνώρισε τὸν κύριον δὲ Μερᾶκ.

Τεταραγμένος ἔπαιζεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι, ἔχασεν· ἀφῆκε τὸ παιγνίδιον καὶ ἐπλησίασε τὸν κύριον δὲ Μερᾶκ.

— 'Εκπλήττεσθε, κύριε, ὅτι με βλέπετε ἐνταῦθα;

— Ἀληθῶς.

— Τυχαίως ἤλθα διερχόμενος ἐντεῦθεν· ἄλλως τε, νομίζω ὅτι εἰς τοιαύτην συναναστροφὴν δὲν προσάπτω ὄνειδος· ἐγὼ

τοῦναντίον πρέπει νὰ ἐκπλαγῶ ὅτι σεῖς εἴσθε ἐδῶ.

— Διὰ τοῦτο θὰ φύγω ἀμέσως.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ἐννοεῖται, νὰ συναντηθῶμεν ἄλλαχού;

— Ὅταν θελήσετε· γνωρίζετε ὑπὸ ποίους ὁροὺς καὶ οἱ ὁροὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ὑμᾶς.

— Τὸ γνωρίζω, καὶ εἰμαι εὐτυχὴς ἀγγέλλων ὑμῖν ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνὸς οἱ ὁροὶ θὰ πληρωθῶσι.

— Ὅθ εἰμαι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς συγχαρῇ.

Ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ προσέκλινε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπῆλθεν.

Ὁ 'Εμερὺ συνῆντησε πάλιν τὸν Λαυρέντιον καὶ προσεπάθησε νὰ πείσῃ αὐτόν νὰ παίξῃ ἐκ νέου, ἀλλ' οὗτος τεταραγμένος ἐκ τῆς συναντήσεως ἐκείνης, ἠρνήθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν.

'Ἦτο ἐκεῖ, βεθυθισμένος εἰς θλιβεράς σκέψεις, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι κίνησιν τις παρήχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ... 'Ηγέρθη καὶ εἶδε τινὰ νεοελθόντα, δὲν ἐγκαρδίως ὑπεδέχοντο πάντες, ἰδίως αἱ κυραὶ.

— 'Α! ἰδοὺ ὁ κύριος Φορμινύ, εἶπέ τις.

'Ἦτο πεντηκοντούτης ὠραῖος ἀνὴρ, κομφῶς ἐνδεδυμένος, εὐχαρις, μειδιῶν, ἀπαντῶν διὰ γλυκείας τινος λέξεως τῆς χειρὸς εἰς τοὺς ὑποδεχομένους αὐτόν.

— Ὁ Δακκολάρ! ἐψιθύρισε ὁ Λαυρέντιος καταπλαγείς.

'Ανεγνώρισε τὸν ληστήν, δὲν τὴν προτεραίαν εἶχε συναντήσῃ παρὰ τῇ Σαυνάς, τὸν συνένοχον τοῦ Λουβέν, τὸν φονέα τῆς μητρός του!

'Εν τούτοις, ἡ περὶ τὸν κύριον Φορμινύ συνάθροις ἐξηκολούθει ἐγκαρδίως. Ἀπηύθυνον μυρίας ἐρωτήσεις: 'Ἦτο πολὺ ἀγαπητός, διότι ἀφῆκε τὰ ἐν Νορμανδίᾳ κτήματά του κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην... Ὅθ ἔμενε πολὺ εἰς Παρισίους; Ποσὸν θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἔχοντες αὐτόν πλησίον των!... κ.τ.τ., κ.τ.τ.· Εἰς πάντα ταῦτα ἀπήντα δι' ὕψους εὐγενοῦς, φιλικοῦ καὶ χαρίεντος.

Ὁ Λαυρέντιος, ἐκ τῆς θέσεώς του, παρετήρει αὐτόν.

Τὸν κύριον Φορμινύ προσεκάλεσαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

— Εὐχαρίστως, εἶπε καθημένος παρὰ τινὰ τράπεζαν παιγνιδίου.

'Επαιζε μετὰ τῆς ἀφελείας Ναβᾶθ καὶ ἐκέρδιζεν.

'Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Τύχης δὲν ἀπῆλπισε τὸν 'Εμερὺ. 'Εδοκίμασε πάλιν τὴν Τύχην, ἀλλ' ἔχασε, παρὰ τὰς ἐλπίδας, ὥς ἐστήριζεν εἰς τὸ τυχερὸν λουδοβίκειον. 'Εχανε δὲ τόσα πολλά, ὥστε ἠθέλησε νὰ καλέσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς ἐπικουρίαν. 'Εστράφη πρὸς αὐτόν καὶ τῷ ἔνευσεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ 'Εμερὺ. Ὁ κύριος Φορμινύ δὲν παρετήρησεν αὐτόν ἀμέσως· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνεσκήρτησεν· εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Λαυρεντίου βλέποντας ἀτενῶς αὐτόν, ἐταράχθη καὶ ἔχασεν. 'Εξηκολούθησε νὰ παίξῃ σύννοος καὶ περί-

φροντις· οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ παιγνίδια...

'Απὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Λαυρέντιον. 'Ἦτο βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶδεν ἐν συνοδίᾳ τοῦ Λουβέν· ἀλλὰ τίς ἦτο οὗτος; Διατί ἦτο ἐκεῖ; Δὲν ἦτο ἄρα γε μετρηφισμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, σταλεῖς ὑπὸ τοῦ Λουβέν, οὕτινος ἐγίνωσκε τὰς μετὰ τῆς ἀστυνομίας σχέσεις; Δὲν θὰ συνελαμβάνετο ἄρα γε, αὐτὸς ὁ Δακκολάρ, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας ἐκείνης ἢ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ; Διανοεῖτο ἤδη τὴν ἀντίστασιν, ἣν θ' ἀντέτασεν ἵνα μὴ συλληφθῇ...

'Εξηκολούθει οὕτω νὰ χάνῃ, ὁ δὲ 'Εμερὺ οὐ μόνον ἀνέκτησεν ὅσα εἶχεν ἀπωλέσει, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδισε τριακοντάδα λουδοβικίων.

— Ἀρκεῖ διὰ σήμερον, εἶπεν ὁ κύριος Φορμινύ ἐγειρόμενος.

— 'Εγνώριζα καλῶς ὅτι δὲν θὰ ἔχανα! εἶπεν ὁ 'Εμερὺ θριαμβεύων.

Ὁ κύριος Φορμινύ ἀπεμακρύνθη τοῦ Λαυρεντίου, οὐχ ἦττον ἐξηκολούθει βλέπων αὐτόν. 'Αλλ' ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ. Εἶδε τὸν Δακκολάρ χαιρετῶντα ταχέως τοὺς περὶ αὐτόν καὶ ἀπελθόντα, ἀφοῦ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τῆς Κοραλίας.

Ἡ Κοραλία ἐφάνετο λίαν τεθλιμμένη.

— Ἀτυχὴς μου Κοραλία, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, συγχαρῆσατέ με· ἠνάγκασα ἀπόψε νὰ φύγωσι δύο φίλους σας, τὸν κύριον δὲ Μερᾶκ καὶ τὸν κύριον Φορμινύ.

— Εἶν' ἀληθές, εἶπεν ἡ Κοραλία. Σᾶς γνωρίζει λοιπὸν ὁ κύριος Φορμινύ; 'Εν τούτοις με' ἡρώτησε πῶς ὀνομάζεσθε καὶ τῷ εἶπον ὅτι τὸ ὄνομά σας εἶνε Κροασιλιά.

— Ὅθ τῷ ἐφάνη ὑποπτον τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἀλλ' ἡσυχάσατε, δὲν θὰ βραδύνω νὰ τῷ γνωρίσω τὸ ἀληθές ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ καί... Ὅθ εὐχαριστηθῇ. Χαίρετε!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ 'Εμερὺ.

K'

Τὰς ἐπομένους ἡμέρας, ὁ Λαυρέντιος ἐπανεῖδε τὸν 'Εμερὺ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του συμφιλιώσεως.

Συγχρόνως συνενοεῖτο μετὰ τοῦ Μούλ, ὅστις παρεκίνει αὐτόν νὰ ἐπιμένῃ μέχρι οὐ συλληφθῇ ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ. Πρὸς τούτοις, ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τοῦ Λουβέν, ὅστις ἐθεώρει ἐξηραλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κατὰ τοῦ μεγάρου Σουσα ἐπιχειρήσεως.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε, τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην 'Ιουνίου, τὴν ἐπομένην σημείωσιν ἀνυπόγραφον μὲν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν:

·Ὁ Φραγκίσκος συνελήφθη. 'Εχω ἀνάγκην, διὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀνάκρισιν, νὰ ἔχω πρόχειρον τὸν Λουβέν. Ὅθ τὸν συλλάβω ἀπόψε καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ

συλλάβω και ύμᾱς. Θὰ ἀντιστῇτε δὴθεν· προσέξατε ὅμως, μὴ ὑπερβολὰς. Ἀλλὰ πρέπει πρότερον νὰ λάβητε τὰς ἐγγυήσεις, περὶ ὧν εἵπομεν. Πρὸς τοῦτο, μεταβῆτε ἀπὸψε εἰς τὸ Προάστειον Ποασονιέ· ὁ Λουβέν θὰ εἶνε ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ ἐνάτης ὥρας, ἀσχολούμενος εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀντικλειδῶν αὐτοῦ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι εἰς ἡν θέσιν γνωρίζετε μεθ' ἐνὸς ὑπαστυνόμου. Παίξατε καλῶς τὸ μέρος σας. Ἀμα ὡς ἐπιτύχητε τὸ ποθοῦμενον, ὠδηγήσατε τὸν Λουβέν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, ἔνθα θὰ γευματίσητε καλῶς, περὶ δὲ τὴν δεκάτην θὰ σᾶς στείλλω νὰ χωνεύσητε εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας...

Ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν γνωστοποίησιν ταύτην. Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν, μετέβη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 76 οἰκίαν ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου Ποασονιέ.

Εἰς τὴν κλίμακα, ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίασε μυστηριωδῶς αὐτόν· ἦτο ὁ Μούλ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῷ ἔσφιξε τὴν χεῖρα, συγχαίρων αὐτὸν διὰ τὴν ἀκρίβειάν του· τῷ εἶπεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ἵνα λάβῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Λουβέν, ἣν ἔδει νὰ προκαλέσῃ ἡδὴ ὁ Λαυρέντιος.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ φροντίσω καὶ θὰ ἐπιτύχω, ἂν μὴ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος προδώσῃ τὴν παρουσίαν σας εἰς τὴν θυρίδα.

Ἐκρουσε τὸν κώδωνα τῆς κατοικίας τοῦ Λουβέν, ἐνῷ ὁ Μούλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παρακειμένην, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Τορέν, εἰς ὑπαστυνόμος καὶ εἰς γραφεὺς.

Ὁ Λουβέν, ἀφοῦ ἠρώτησε τίς ἦτο, ἠνέφξε τὴν θύραν εἰς τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος ἐφάνετο σοβαρὸς καὶ σύννους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν· μήπως ἐσκόνταψε ἡ δουλειά;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος· ὅλα πηγαινὺν καλὰ. Ὁ νέος Σουσσά ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ χοήματα, ὥστε δὲν θὰ συμφιλωθῇ. Κερδίζει εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἐλπίζει νὰ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν ληξίν των τὰ πλαστογραφημένα γραμματῖα τοῦ Σχμουήλ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑποπτεύει τίποτε, ἐξ ὧν θὰ τοῦ συμβῶσι μετὰ τινος ἡμέρας...

— Καὶ θὰ τὸν καταφέρῃς, ἠρώτησεν ὁ Λουβέν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου.

— Εἶμαι βεβαίος.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸ ἐφροβήθηκα ποῦ σὲ εἶδα νὰ ἔχῃς τόσῳ σοβαρὸν τὸ ὕψος.

— Ἐγὼ ἔχω σοβαρὸν τὸ ὕψος; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ποσῶς... Σὺ δὲ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ἐδῶ! εἶπεν ὁ Λουβέν, ὅλα πηγαινὺν λαμπρά... Νᾶ! ἔλα νὰ σοῦ δείξω τί κάμνω.

Ὁδῆγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ ὑπὸ τοῦ Τορέν ἀνοιχθεῖσα θυρίς.

Ὁ Λαυρέντιος μόλις εἰσῆλθεν ἐκathέσθη ὡς εἰ ἦτο κεκοπιакὸς, σκοπῶν ὅμως νὰ συνομιλήσῃ ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λουβέν. Ἀλλὰ τὸ καὶ ὁ Λουβέν δὲν ἐφάνετο διατεθειμένος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, διότι ἔλαβεν ἐπίσης ἔδραν καὶ ἐ-

καθέσθη ἀπέναντι τοῦ Λαυρεντίου. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν εἶχε συστήσει ὁ Μούλ, καὶ ἥτις ἐπέτρεπε ν' ἀκούσιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὅ, τι ἐλέγετο.

— Τί λέγεις δι' αὐτά, ἀνέψιέ μου; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν δεικνύων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἐργαλεῖα.

— Λέγω ὅτι εἶνε πολλὰ, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἂν θὰ μᾶς χρησιμεύουν...

— Ἄν θὰ μᾶς χρησιμεύουν! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν σχεδὸν προσβληθεὶς διὰ τὴν τοιαύτην ἀμφιβολίαν... Σοῦ λέγω πῶς θ' ἀνοιξώμε τὸ γραφεῖον καὶ τὴν κάσα τοῦ Σουσσά μετὰ τὴν ἰδια εὐκολία ποῦ τ' ἀνοίγει καὶ αὐτός.

— Καλὰ. Ἀλλ' ἡ ἐπικίνδυνος κατάβασις εἰς τὸν ἐξώστην;

— Ἀς εἶνε ἐκινδύνευσα, διότι δὲν ἤμουν συνειθισμένος· διὰ σὲ αὐτὸ εἶνε παιδιαστικό παιγνίδι. Δύο φορὰς ἐκατέβηκα ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ πάθω τίποτε. Εἶνε ἀλήθεια πῶς με ἐβούθησεν ἡ Μαριέττα.

— Ὅθ' μᾶς βοηθήσῃ πάλιν.

— Καθόλου!... Τὴν Μαριέττα τὴν ἀπομακρύνω.

— Πῶς! τὴν ἀπομακρύνεις;

— Ναί· τὸ ἔκαμα μάλιστα.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆ!...

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Λουβέν γελῶν, δὲν ἔκαμα ἐκεῖνο ποῦ φαντάζεσαι. Ἐγὼ δὲν πίνω αἶμα, σὰν τὸν Δακολάρ... ὅχι! Φαντάσου ὅμως νὰ εἶνε ἡ Μαριέττα εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου· θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ πολὺ· τί θὰ ἐκάμναμε λοιπὸν; Τὴν κακομοῖρα, θὰ τὴν ἐσκοτώναμε. Δὲν εἶνε λοιπὸν καλλίτερον νὰ τὴν ἀπομακρύνουμε; Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμα.

— Πῶς;

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχισα]

— Ὑπύχνησα, δεσποινίς, νὰ ἐπιτύχω παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ φαίνεται ὅτι διαθέτει εὐκόλως τὰ κατ' ἐμέ. Ἐλπίζω ὅμως, κύριε, ὅτι δὲν ἐθεωρήσατε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πάππου μου ὡς ὀριστικῶς κεκτημένην.

— Ἐν τούτοις, δεσποινίς, ἡζιώσατε νὰ με δεχθῆτε σήμερον. Ἀποδίδω πολλὴν σπουδαιότητα εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου, διότι κατὰ πρῶτον ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε.

— Ἐγὼ νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἀφροσύνην μου τῆς τελευταίας ὡμῶν ἐσπερίδος. Σᾶς ἀνῆγγεῖλα ἀποτόμως τὴν

σύλληψιν τοῦ φίλου μου Μαξίμου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη ἡδύνατο νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ αἰφνιδίως.

— Μεγαλοποιεῖται, κύριε, τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖτε ἀφροσύνην σας· σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω νὰ σᾶς συγχαρῆσω διὰ τίποτε.

— Τοῦναντίον, δεσποινίς, καὶ σᾶς ἱκετεύω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ μοὶ παραχωρήσετε τὴν μεγάλην ταύτην χάριν.

— Ἔστω, κύριε, εἶνε ἐλαχίστης σημασίας καὶ ἀφοῦ ἀποδίδετε εἰς αὐτὴν τόσον μεγάλην ἀξίαν, δὲν θέλω νὰ μείνω ἀκαμπτos.

— Ἀ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίκης καὶ θέλων νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ νεᾶνις ἐνόμισεν ὅτι ἐκεντήθη ὑπὸ ἰσχύος ἐρπετοῦ· ἀλλὰ, μετριάσασα τὴν τρόπον τινὰ ἀγανάκτησίν της, ἀπέσυρεν οὐχὶ βιαίως τὴν χεῖρά της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ, ὅτι δὲν ἦτο τόσον οἰκείος, ὅπως λάβῃ τὸ θάρρος νὰ προβῇ εἰς πράξιν τοσοῦτον οἰκείαν.

Ὁ Κάρολος παρετήρησεν ὅτι εἶχε πράξει ἀνάρμοστον τι καὶ ἐπανέλαβε τὸ ταπεινὸν καὶ ὑποταγμένον ὕψος του, διότι δὲν ἤλθε μόνον ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς πλουσίας κληρονόμου καὶ συνάψῃ μετ' αὐτῆς τυπικὴν συνδιάλεξιν. Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ ἕνεκα τούτου ἦτο ἀναγκαῖον νὰ σύρῃ τὴν νεάνίδα ἐπὶ ἐδάφους προπαρεσκευασμένου.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἀλίκη εἶχεν ὡσαύτως νὰ συνομιλήσῃ περὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Μαξίμου. Ἀλλ' ἕνεκα λόγων καθαρὰς ἀδρότητας δὲν ἡδύνατο αὕτη ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὸν μαρκήσιον νὰ κάμῃ ἐναρξιν.

Καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐσιώπα, ἡ νεᾶνις τὸν ἠρώτησεν:

— Δὲν ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου σας Μαξίμου;

— Φεῦ! ὅχι.

— Γνωρίζετε ἀκριβῶς τοὺς λόγους τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας;

— Τί ἐννοεῖτε, δεσποινίς;

— Δηλαδή... τί νὰ εἶπω... τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν συνελήφθη. Ἐκπλήττεσθε ἴσως, κύριε, διότι ὁμιλῶ περὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἐπανειλημμένως ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ πάππου μου. Σεῖς δὲν τὸν παρουσιάσατε;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Ὅθεν εἶνε... φυσικώτατον ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατέστειλε κίνημα.

— Συγχαρῆσατέ με, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, διὰ τὴν... ἀδιακρίσίαν μου, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην με κυριεύει εἰς μέγαν βαθμόν.

— Ὡ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, σᾶς παρακαλῶ νὰ με θεωρῆτε ὡς